

KRISTINA OHLSSONOVÁ

BOUŘE

≡ KNIHA ZLIN

Bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Kristina Ohlssonová

Bouře – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

KRISTINA OHLSSONOVÁ
BOUŘE

KRISTINA OHLSSONOVÁ BOUŘE

Přeložila Vendula Nováková

≡ KNIHA ZLIN

Mámě a tátovi

Větrnější léto nikdo za posledních několik desetiletí nepamatoval. Dokonce i stará generace rybářů se nad tím pozastavovala. Říkalo se, že fouká silněji než obvykle a že je to předzvěst neštěstí. Bouře přinesou ke křehkému klenotu západního pobřeží chaos a zmatek.

Většina lidí nad takovými proroctvími vrtěla hlavou. Vítr je vítr a někdy fučí víc, někdy míň. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, si nemůže myslet, že vítr s sebou přináší zlo.

Léto však neproběhlo klidně. Naopak, už v květnu lidé zjistili, že je čekají změny. Jako vždy přišly bez varování. Jednoho dne vyšlo najevo, že jediný pohřební ústav v Kungshamnu je na prodej. Což by samo o sobě nijak zvlášť velkou pozornost nevzbudilo, nebýt drobného detailu:

Majitel pohřebního ústavu – skoro sedmdesátník – se zamíloval do mladší ženy, která ho připravila o všechny úspory.

Proto mu nezbývalo než budovu s pohřebnictvím prodat a odstěhovat se. Hanba byla příliš velká, pomluvy nesnesitelné a dluhy značně převyšovaly jeho majetek.

V Kungshamnu se toho příliš neděje. Proto se historka o podvedeném funebrákovi rozšířila rychlostí lesního požáru. A na ni se nabalila spousta dalších drbů. Jak dlouho bude trvat, než pohřební ústav převezme nový majitel? Výlohy zely prázdnou a cedule realitní kanceláře s nápisem NA PRODEJ byla vlivem povětrnostních podmínek už poněkud

poničená. Tak sice vypadala hned první týden, ale když o prostory nejevil nikdo zájem už skoro dva měsíce, lidé si začali říkat, jestli se realitnímu agentovi náhodou něco nestalo.

Zrovna tato fáma se však příliš neujala, protože vzápětí se každý, kdo chtěl a uměl číst, z místních novin *Bohusläningen* dozvěděl, že pohřební ústav konečně někdo koupil. Očekávalo se, že nový majitel ze Stockholmu zahájí činnost na začátku září.

Lidé se po sobě po očku dívali. Uvažovali, co asi ten chlápek ze Stockholmu bude zač. Co ho přivádí z královského hlavního města na západní pobřeží? Má na Kungshamn nějaké vazby?

Ubíhal týden za týdnem a najednou tu byla polovina srpna. Období prázdnin a dovolených se chýlilo ke konci. Turisté se sbalili a odjeli domů, stejně jako chataři. Asi tou dobou se řeči o Stockholmmákovi opět rozjely na plné obrátky. Protože k obyvatelům Kungshamnu se donesla další zvěst.

Muž, který pohřební ústav koupil, v tomto oboru nepodniká.

Povídalo se, že má s budovou zcela jiné úmysly. Nikdo přesně nevěděl jaké, ale kdosi prohodil, že si tam Stockholmmák možná chce otevřít nevěstinec. Víc nebylo třeba, aby se fáma šířila dál.

Aby toho nebylo málo, vyšlo najevo, kde bude nový majitel bydlet.

Místo Kungshamnu si vybral Hovenäset – starou rybářskou osadu vzdálenou asi tři kilometry. Což by asi nikomu nevadilo, nebýt té adresy. Stockholmmák se totiž chtěl usadit ve starém domě Janssonových. To tvrdili sami manželé Janssonovi, takže se dalo předpokládat, že je to pravda.

V domě Janssonových žádný stálý nájemník nebydlel už téměř třicet let, a to z pochopitelných důvodů. Tak se to říkalo. Že tam z *pochopitelných důvodů* nikdo nechce nastálo bydlet. Přistěhovalec ze Stockholmu patrně tyto důvody neznal.

A pokud ano, muselo na něm být něco divného. Nikdo, kdo věděl, co se v tom domě stalo, by v něm dobrovolně nepřebýval.

Nikdo.

Ani jeho majitelé Janssonovi v něm nechtěli bydlet. Spokojili se s tím, že ho krátkodobě pronajímali během léta a po zbytek roku ho nechávali prázdný.

Pak začal školní rok.

Z léta už zbyl jen vítr. Ten, který byl údajně předzvěstí změn a temnoty. A aniž kdokoli uměl vysvětlit proč, mezi lidmi se pomalu šířily obavy.

Chystalo se něco hrozného.

A jim nezbývalo než čekat.

25. srpna

„Jen já vím, že je po všem.“

Strhla se vichřice. Agnes Erikssonová slyšela, jak za dveřmi kvílí vítr, a pomyslela si: Všechno zlé je pro něco dobré. Špatné počasí jí poskytlo vítanou záminku k odchodu z domova. Zavolala na Fredrika, že jde na chvíli ven, ale brzy se vrátí. Půjde jen k molu zkontrolovat, jestli je loď pořádně uvázaná.

Bylo pár minut po šesté a hustý déšť vytvářel atmosféru blížícího se konce. Ne že by Agnes v sobě potřebovala takové pocity vyvolávat. Se vším byl konec. Něco nového mělo začít. Ale jak, to jí bylo záhadou.

Vzala si na sebe zelené holínky vysoké až po kolena a červenou pláštěnku. Pečlivě si ji zapnula. Nesnášela déšť. Nesnášela vítr. A obojího bylo na západním pobřeží až příliš.

Kdyby si mohla vybrat, její nový život by byl slunečnější a méně bouřlivý.

V předsíni se objevil Fredrik.

„Mám jít s tebou?“

Zavrtěla hlavou.

„Nemusíš, půjdu sama. Je zbytečné, abychom zmokli oba.“

Snažila se to pronést lehkým tónem. O společnost rozhodně nestála.

„Vyndal jsem maso z lednice,“ informoval ji Fredrik. „Původně jsme chtěli grilovat, ale říkal jsem si, že ho radši upeču v troubě. K tomu udělám vařené brambory a nějakou studenou omáčku. Nachystám to.“

Agnes přikývla a položila ruku na kliku.

„To zní dobře,“ odpověděla. „Až se vrátím, najíme se.“

Fredrik byl někde úplně jinde než ona. Pořád žil jejich každodenní život, v němž ona chodila do školy učit a on se zabýval dalším stavebním projektem ve Smögen. Život tak předvídatelný jako hodiny, které nepotřebují ručičky, protože ukazují pořád stejně.

Jen já vím, že je po všem, pomyslela si Agnes.

Zachytila Fredrikův pohled.

„Hned jsem zpátky.“

Chtěla odsud pryč. Toužila po všem, čeho se jí tady nedostávalo.

Udělal strašnou chybu. To, co provedla, se nedalo nijak omluvit. A jasně si uvědomovala, že za své hříchy bude pykat. V tom poznání byl i náznak úlevy. Východisko existuje. To jediné ji drželo nad vodou.

Jakmile otevřela dveře, zacloumal jimi vích. Zem bičovaly provazce deště. Do předsíně vnikl studený vítr a Agnes rychle vykročila ven. Ale hned se zase vrátila.

Fredrik zatím nikam neodešel.

„Zapomněla jsi něco?“

Zavrtěla hlavou.

„Isak má na příjezdové cestě kolo. Mohl bys mu říct, ať si ho uklidí do garáže?“

Věčně ho musí napomínat. A syn si stejně kolo neopraví a nechá ho tam jen tak stát.

Kdy se Isak naučí dokončit, co začal, a začne se chovat zodpovědně?

„Jasně,“ kývl Fredrik. „Hned mu to řeknu.“

Agnes se vydala do deště. Natáhla si kapuci pláštěnky na hlavu a rázně vykročila po chodníku. Přístav byl blízko, a přece dostatečně daleko. Už nikdy tam nepůjde ukojit touhu, za kterou se tolik styděla, že ji ani nedokázala pojmenovat.

Děšť jí pokryl obličej vrstvičkou ledové vody.

Deštník nepřípadal v úvahu. Vítr by ho během dvou vteřin rozlámal.

Agnes vklouzla zmrzlou rukou do kapsy a sevřela telefon. V druhé kapse měla nůž. Doufala, že ho nebude muset použít.

Loď ve vnitřním i vnějším přístavu se neklidně pohybovaly sem a tam. Jejich loď byla uvázaná ve vnějším přístavu, ale tam Agnes namířeno neměla. Místo toho se zastavila u řady červených chatiček hned u koupaliště. S Fredrikem to oslavili, když konečně sehnali vlastní. Měla ideální polohu, kousek od koupaliště i od jejich kotviště. Ale ani do rodinné chatky Agnes neměla v úmyslu jít.

Molo bylo mokré a kluzké. Léto se zdálo tak vzdálené. Loď pošukávaly lany, jako by chtěly pryč, daleko od vichřice a lijáku.

Jako já, pomyslela si Agnes.

Z okna chatky až na konci řady vycházelo slabé světlo. A právě tam mířila.

Dveře zavržaly, když je otevřela a nakoukla dovnitř.

Uvnitř se pohyboval stín.

Už brzy, řekla si Agnes. Brzy bude po všem.

Ale úplně jistá si nebyla. Jinak by se tolik nebála.

Srdce se jí rozbušilo.

Nejdůležitější teď bylo získat záruku, že bude mlčet, aby se na její zločin nepřišlo.

Agnes vstoupila dovnitř a zavřela za sebou.

Teď, nebo nikdy.

Těsně před půlnocí August vystoupil z autobusu u mostu Hovenäsbron. Tma byla hluboká jako o Vánocích, počasí o něco mírnější. Mírnější, ale pořád drsné. Opřel se do něj vítr a zem byla mokrá. Po většinu cesty strašlivě lilo.

August se nadechl chladného vzduchu. Konečně dorazil do cíle. Cestoval posledním autobusem z Göteborgu o půl desáté večer a pak přestupoval v Uddevalle. Zjistil, že autobus přijel dřív, než sliboval jízdní řád. Předpokládal, že to v končinách, kde žije tak málo lidí, není nijak neobvyklé, protože se málokdy stane, že by cestující přistupovali častěji než na každé třetí zastávce.

Řidič trpělivě čekal, až si vytáhne ze zavazadlového prostoru kufry. August si je přepočítal. Byly tři. Zabouchl dveře a autobus odjel po ulici dolů.

August se rozhlédl. Na noční obloze se kupily těžké mraky. Vzpomněl si, co vždycky říkávala jeho máma.

Že v Hovenäsetu pořád fouká a prší. Nikdy tam nezažila krásné počasí, přestože tam dlouhé roky každé léto trávila několik týdnů. Do Hovenäsetu jezdili za Augustovými prarodiči z otcovy strany. Ti tam měli chatu a až do smrti tvrdili, že místní počasí sice umí být trochu proměnlivé, ale jinak je tam vždycky nádherně. To jen August a jeho rodiče měli smůlu, když přijeli na návštěvu.

Pokaždé.

August nechal kufry ležet a přešel na druhou stranu mostu. V dále rozeznával stíny a obrysy malé vesničky, ale ve tmě nebylo pořádně vidět, jak vypadá. Což nevadilo, protože August stejně věděl, co ho čeká. Asi stovka bílých dřevěných domků, pár červených chatiček u moře a nad nimi dramaticky se tyčící skály.

Bylo to nádherné místo.

Máma by se divila, kdyby ho teď viděla. Silnými pažemi se opíral o zábradlí mostu a díval se přes zátoku na své budoucí bydliště. A ještě víc by ji překvapilo, kdyby věděla, o čem přemýšlí.

Připadalo mu, že se vrací domů.

Přestože do Hovenäsetu jezdil jen v dětství na prázdniny a už tady nebyl skoro pětatřicet let. Jeho prarodiče chatu prodali, když mu bylo deset, a od té doby se sem toužil vrátit, ale nikdy mu to nevyšlo.

August původně vůbec neměl v úmyslu se na západní pobřeží přestěhovat. Hledal chatu, klidně nějakou, která bude vyžadovat trochu péče. Žádné větší změny neplánoval. Dokud nenašel inzerát o tom, že stará budova pohřebního ústavu v Kungshamnu je na prodej. August si pamatoval, jak seděl u počítače, prohlížel si fotky u inzerátu a cítil, jak ho zaplavuje vlna štěstí.

To byla příležitost, na kterou čekal.

Tohle bude jeho nový život.

Samozřejmě se na dům nejdřív zajel podívat, a dokonce ho nechal prohlédnout znalcem – tak dychtivý zase nebyl, aby to přecházelo v čirou naivitu –, ale když tohle zařídil, už ho nic nedokázalo zastavit. Pohřební ústav provozovat nechtěl, ale měl jiné plány, které by rád uskutečnil. Před čtyřmi týdny podepsal smlouvu. Víc času nepotřeboval, aby se vypořádal se životem ve Stockholmu.

Zatroubilo na něj auto.

Otočil se.

Na silnici u jeho kufrů zastavil šedý saab.

Na předních sedadlech seděli muž a žena. Muž stáhl okénko. „Vy jste August?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl August.

Ženě se zjevně ulevilo.

„Měli jsme trochu pochybnosti,“ řekla. „Kvůli tomu vašemu příjmení. Nezdálo se nám...“

Muž si odkašlal.

„Nezdálo se nám, že se někdo může jmenovat Strindberg,“ doplnil, „když má křestní jméno August.“

„Může,“ potvrdil August. „A vy asi budete Esmeralda a Sven Janssonovi?“

Muž a žena přikývli. Vystoupili z auta a podali mu ruku. Právě od nich si pronajal dům, který bude na rok jeho domovem.

„Děkuju, že jste pro mě přijeli,“ řekl August.

„To je samozřejmost,“ odpověděla Esmeralda. „Pěšky je to kousek, ale na tom nesejde, když máte tolik věcí.“

Sven naložil Augustovy kufry do zavazadlového prostoru auta.

„Tolik jich není,“ poznamenal. „Já bych řekl, že toho máte dost málo.“

„Zbytek mi za pár dní přiveze stěhovací firma,“ vysvětlil August.

„Vždyť nám to v tom dopise psal,“ podotkla Esmeralda.

„V dopise?“

„Tak v mailu,“ opravila se Esmeralda. Otočila se k Augustovi: „Víte přece, že je dům částečně zařízený. Myslím, že vám nebude nic chybět, než vám dorazí nábytek.“

Sven zabouchl dveře kufru.

V tu chvíli projela kolem dvě policejní auta. Majáky modře blikaly, ale sirény byly vypnuté. August se za nimi díval.

„Vyhlásili pátrání po jedné ženě,“ řekla Esmeralda. „Ztratila se před pár hodinami.“

„Určitě ji brzy najdou,“ poznamenal Sven. „Tak jedeme.“

Noc byla nemilosrdná. Policejní inspektorka Maria Martinssonová stála na pláži v Tångenu, sotva sto metrů od chatiček a mola. Vítr jí rval vlasy, jako by se jí je snažil vlásek po vlásku vytrhnout z hlavy. O kus dál u parkoviště svítily pouliční lampy, ale ta u břehu byla zrovna mimo provoz.

Marii nezáleželo na tom, jestli je tma, nebo světlo. Orientovala se podle okolních zvuků. Před ní dunělo moře. Plovoucí molo spojující pruh pláže s ostrůvkem Klåvholmen kousek dál v moři šhubalo za řetězy, jimiž bylo upevněné.

Maria pevně sevřela těžkou baterku, kterou si přinesla z auta, a posvítila si na břeh i molo vedoucí k ostrůvku. V záři baterky se lesklo, celé mokré od deště a vln. Vstoupit na něj nepřipadalo v úvahu. Zaprvé se opravovalo a bylo uzavřené, zadruhé bylo kluzké jako led. V několikavteřinových intervalech na něj narážely vlny a omývaly prkna.

Maria se zadívala na moře. Rozeznávala, že se temné stíny proměňují. Moře se v rytmu vln zvedalo a klesalo. Ještě před týdnem by to působilo idylicky. Teď už to bylo těžko představitelné.

Vyrušil ji pohyb na okraji zorného pole.

Kousek od ní stál její nejbližší kolega Ray-Ray.

Oba měli stejné obavy. Agnes Erikssonové se něco stalo.

Jejich šéf Roland zavolal Marii v devět večer, když s Paulem sledovali film. Tak dopadli po osmi letech manželství. Dívali se na televizi.

„V Kungshamnu se ztratila žena,“ řekl jí Roland. „Oznámil nám to její manžel. Z Uddevally vyslali hlídku a ta se také obává, že se jí něco stalo. Vezmi s sebou Ray-Raye a předběžně manžela vyslechněte, zorientujte se v situaci. Pokud bude potřeba, neváhejte povolat všechny posily.“

Od té doby uplynulo několik hodin. Erikssonovi bydleli v části Kungshamnu, která se jmenovala Fisketången, ale říkalo se jí jen Tången. Jejich dům stál uprostřed půvabné, převážně chatové oblasti. Erikssonovi tam ale bydleli nastálo a jejich dům byl o něco větší než okolní chaty.

Ray-Ray přistoupil k Marii.

„Tak co myslíš?“ zeptal se.

„Víme toho zatím moc málo,“ odpověděla.

Ray-Ray si posvítil baterkou před sebe. V jejím svitu se zaleskly rozbouřené vlny.

„Tohle přece nikam nevede,“ namítl. „Jestli došla až k lodi, není moc možností, kam se mohla podít.“

„Co sousedi, dozvěděl ses něco?“ zajímala se Maria.

„Spousta chat je prázdných. Ale máme svědkyni, paní, která bydlí asi tři sta metrů odsud. Potvrdila nám, že dnes večer po šesté hodině viděla Agnes, jak pospíchá kolem po chodníku. Svědkyně neví, kam se potom poděla, ale šla směrem k pláži.“

„Dobře,“ řekla Maria.

Aspoň už tedy věděli jistě, že manžel uvedl čas Agnesina odchodu správně. Stále však netušili, jestli Agnes opravdu mířila do přístavu k jejich lodi, jak říkal manžel, anebo jestli tam došla a pak se vydala někam jinam.

Maria se naposledy zadívala na moře a pak se otočila k odchodu. Mezi chatičkami poblikávaly baterky jejích kolegů, světýlka viděla i na poloostrově Stortångskäret, na který se na rozdíl od Klävholmenu dalo dojít po mnohem kratším mole. Maria viděla, jak po něm kolegové opatrně našlapují, také bylo mokré a kluzké. Kolegy narychlo svolali, poté co

s Ray-Rayem vyslechli Agnesina manžela Fredrika. Jeho rozrušení se jim zdálo věrohodné, a navíc ho podpořil syn, který si také dělal starosti. Krátce nato se rozjela velká pátrací akce. Prohledali mola, lodě i chatičku Erikssonových. Pak se oblast pátrání rychle rozšířila.

Všichni věděli, že spadnout do moře by za této noci bylo osudné. Moře by dokázalo pohltit i ty nejsilnější.

Navzdory vichřici létal nad oblastí sem a tam vrtulník, nad mořem a v půlkruhu zase zpátky. Nocí se ozýval štěkot policejních psů, kteří se Agnes snažili vypátrat se stejným zápletem jako všichni ostatní.

Do pátrání zapojili i námořní záchranáře. Ti vyrazili na několika lodích a prohledávali nejbližší úsek pobřeží spolu s lodivodským plavidlem, které jim poskytl úřad pro námořní dopravu. Byla to úmorná práce. Sice měli silné reflektory, ale vlny byly i u břehu tak vysoké, že viděli jen kousek před sebe, a hrozilo, že Agnes přejedou a zraní. Pokud se jí tedy ve vodě podařilo přežít.

Maria cítila, jak jí v těle stoupá hladina adrenalinu. Chtěla, aby už bylo ráno a rozednilo se. Chtěla, aby měla Agnes férovou šanci.

V tu chvíli jí zavolal Roland. Ray-Ray zrovna poodešel k chatkám.

„Nějaké pokroky?“ zeptal se Roland.

„Ne, bohužel. Zatím nic,“ odpověděla Maria.

„Je to těžká noc,“ podotkl. „Pokud se to protáhne, počítejte s Ray-Rayem s tím, že vedení vyšetřování svěřím vám.“

Maria polkla.

„My ji najdeme,“ slíbila.

„O tom vůbec nepochybuju,“ řekl Roland. „Ale musíme být připraveni, že to může skončit jinak, než doufáme. *Pokud* by to tak dopadlo, chci, abyste s Ray-Rayem zůstali na místě. Základnu budete mít v karavanu a podle potřeby budete zapojovat zbytek týmu.“

Maria ztuhla.

„V karavanu? Ale Rolande, to nejde. Vždyť tam se...“

„Nic jiného k dispozici nemáme,“ přerušil ji Roland. „Možná se mi podaří sehnat větší.“

Ukončil hovor.

Karavan. To se Ray-Rayovi nebude líbit.

Někdo zakašlal a Maria se otočila.

O několik metrů dál stál Fredrik Eriksson.

Ve tváři měl ztrápený, ale rozhodný výraz. Žádné známky únavy na něm vidět nebyly. Poháněly ho naléhavé obavy a Maria věděla, že to tak bude i nadále. Už se s tím setkala nesčetněkrát. Úzkost nedovolila člověku spočinout.

Maria k němu přistoupila.

„Je tu spousta lidí,“ řekl Fredrik a podíval se k chatičkám. „Myslím policistů.“

Maria přikývla.

„Děláme, co je v našich silách,“ odpověděla.

Fredrik mávl svítilnou, kterou držel v ruce. Baterie v ní pomalu docházely a svítila už jen slabě. Maria se mu snažila podívat do očí, ale muž pátrající po své ženě se díval všude kolem, jen ne na ni.

„Je dobrá plavkyně,“ poznamenal. „Moc dobrá.“

„O tom jste se zmiňoval,“ přikývla Maria.

A potom, jako by ji to v tu chvíli napadlo, se zeptala:

„Povězte mi ještě jednou, jak to večer bylo.“

Fredrik přikývl a spustil. Vyřinul se z něj proud slov.

„Už včera jsme slyšeli, že má přijít bouře, ale víte, jak to je – člověk si říká, že to nebude tak zlé. Agnes šla zkontrolovat, jestli máme pořádně uvázanou loď. Odcházela těsně po šesté. Slíbil jsem, že udělám večeri, takže jsem pro jednou dorazil z práce domů o něco dřív. Jenže Agnes se nevracela. A telefon taky nebrala. K večeri jsme měli mít maso, vyndal jsem ho z lednice, aby trochu povolilo, než ho dám do trouby. Po hodi- ně jsem Isakovi řekl, že si o ni dělám starosti. Když jsme ji

hodinu a půl marně hledali a Agnes pořád nezvedala telefon, zavolal jsem vám.“

Maria přikývla. Fredrik už o manželčině zmizení vyprávěl několikrát a pokaždé to líčil úplně stejně. Pokud si něco z toho vymyslel, musel být dobrý lhář.

Fredrik se bezradně rozhlédl kolem sebe. Z očí mu čísel děs.

Maria jeho strach chápala.

Od začátku se do pátrání pustili naplno. Jak kvůli špatnému počasí, tak kvůli informaci od Fredrika, že Agnes měla přijít na večeři. Neměla v plánu zdržet se venku delší dobu.

Maria položila Fredrikovi ruku na paži.

„Běžte domů,“ řekla mu. „A vezměte s sebou i syna. Ozve se vám, jakmile se něco dozvíme.“

Fredrik zavrtěl hlavou.

„Ale ona tady někde je,“ namítl. „Musí tu být.“

Z pláže se k nim blížil stín. A ještě jeden. Přišel k nim Agnesin a Fredrikův syn Isak. Měl s sebou kamaráda, vysokého chlapce s vážným výrazem a s tmavými vlasy na patku. Oběma bylo kolem šestnácti, ale z kamarádova pohledu vyzařovalo něco hlubšího, soustředění a rozvaha. Z Isaka číselo zoufalství a nejspíš to nebylo jen kvůli tomu, že se mu na rozdíl od kamaráda ztratila matka. Isak měl prudší povahu. Projetovalo se to na jeho gestech i na způsobu řeči.

„Co děláte?“ vyhrkl. „Proč to jde tak pomalu?“

Jako by ze sebe slova prskal, aby je ze sebe dostal co nejrychleji.

Fredrik se syna pokusil obejmout kolem ramen, ale Isak jeho ruku setřásl.

„Dělají, co se dá,“ podotkl Fredrik chraptivě.

„To určitě, jen to předstírají.“

Maria Isakovu hněvu rozuměla. Uplynulo už několik hodin a jemu to muselo připadat jako celá věčnost.

„Děláme, co můžeme,“ ubezpečila ho Maria.

V tu chvíli si všimla další osoby. O kousek dál postávala nakrátko ostříhaná žena, jako by je nechtěla rušit. Přesto z ní Maria měla pocit, že k Fredrikovi a oběma chlapcům nějak patří.

Fredrik a žena na sebe pohlédli a kývli. Isakův kamarád k ní přistoupil a začal s ní něco probírat.

„Kde je?“ řekl Fredrik a posléze to zopakoval hlasitěji: „*Kde ta Agnes ksakru je?*“

„Najdeme ji,“ slíbila Maria.

Byl to ošidný slib, ale myslela ho upřímně. Maria nebyla zvyklá nic předstírat. Tento případ vyžadoval plné nasazení – ať už bude pátrání trvat jen jednu noc, anebo déle.

Maria Agnes neznala, jen z fotek. Fredrik jich měl v telefonu spoustu a skoro na všech z ní vyzařovala síla a klid. A také byla krásná. Klasicky krásná.

V Agnesině pohledu Maria viděla vřelost a empatii. A srdatost. Což bylo slovo, na které Maria téměř zapomněla, ale teď jí vytanulo na mysl, když jí Fredrik ukázal fotky Agnes.

Srdnatost.

Životní optimismus.

S nádechem síly a vážnosti.

Fredrik se na ni podíval. Ve tváři se mu zračila dlouhá řada pocitů. Obavy, hrůza a smutek, ale také odhodlání a něco jako naděje.

Maria se nadechla.

„Najdeme ji,“ zopakovala.

Opět se zahleděla na moře a věděla, že to myslí vážně. Nevzdá se, dokud se nedozví, co se stalo Agnes s těma vřelýma očima.

Cesta od mostu Hovenäsbron k domu na Kärleksvägen, tedy Zamílované ulici, netrvala ani tři minuty. Augustovi se ta kouzelná adresa ihned zalíbila. Což bylo dobře, protože si bydlení sháněl dost narychlo. Součástí domu, který si koupil od majitele pohřebního ústavu, byla i velká obytná část v patře. August počítal s tím, že se aspoň zpočátku usídlí tam. Jenže týden po podpisu smlouvy mu realitní agent po telefonu oznámil, že pro něj bohužel má špatnou zprávu.

„Prodávající zjistil, že v koupelně v patře je prasklé potrubí,“ řekl. „Ale máte štěstí v neštěstí. Sehnal firmu, která to hned zítra začne opravovat.“

August se hrozně naštvál, což se mu jinak nestávalo. Mohl za to agentův rozverný tón. Výraz „štěstí v neštěstí“ se Augustovi dvakrát nezamlouval.

Havárie vody znamenala zdržení. Bylo třeba nasadit vysoušeče, opravit potrubí a následně dát do pořádku obklady. August si říkal, k čemu si tam zval znalce. Jak to, že si nevšiml tak zjevné vady?

„Co byste říkal na bydlení v Hovenäsetu?“ navrhl realitní agent. „Dostal jsem tip na dům v ulici Kärleksvägen.“

Jeho návrh zasáhl Augusta přímo do srdce. Kärleksvägen. Zamílovaná ulice. A navíc v Hovenäsetu. August nebyl příznivcem dlouhého rozhodování a o několik hodin později už měl jasno. Rád si dům v Hovenäsetu pronajme, nicméně ne na

několik týdnů, ale na celý rok. Stěhovat se tam a zase zpátky by bylo zbytečně komplikované a kromě toho chtěl dát Hovenäsetu šanci. Janssonovi na delší pronájem rádi přistoupili a teď už byli skoro na místě.

August ze zadního sedadla pozoroval opuštěné, zhasnuté chaty, které cestou míjeli. Vždycky měl rád samotu, ale tohle možná přece jen bylo příliš.

„To tady bydlím jen já?“ zeptal se a snažil se, aby to vyznělo jako žert.

„Kdepak,“ odpověděla Esmeralda. „Celoročně zde žije skoro sto osmdesát lidí.“

Sven se ušklíbl.

„Přistěhoval jste se do úplného velkoměsta,“ podotkl.

August se usmál.

„Doufám, že vás dům nezklame, měl by vypadat jako na fotkách, které jsme vám poslali,“ řekla Esmeralda ustaraně, když vystoupili z auta.

„Určitě budu spokojený,“ uklidnil ji August.

Dům se podobal většině okolní zástavby. Byl bílý, dřevěný a postavený na žulových základech, které byly skoro stejně vysoké jako August. Okna a dveře zdobila spousta vyřezávaných prvků. Balkon směřoval na jih a terasu stínil sousední dům.

Pohled na dům zahřál Augusta u srdce. Tady se mu bude dobře bydlet.

Esmeralda šla napřed po schodech a odemkla.

August a Sven ji následovali s kufry.

V domě byl zatuchlý vzduch. Ne jako ve vlhké chatě ohrožené plísní, spíš jako by někdo zapomněl vyvětrat.

Ani uvnitř nezmizel Esmeraldě ustaraný výraz z obličeje.

„Není to moc velké,“ řekla. „Ale pro vás to snad stačí.“

Stačilo to bohatě. V patře byla koupelna, obývací pokoj, pokojík pro hosty a ložnice s balkonem a výhledem na moře. A v přízemí kuchyně, větší obývací pokoj a menší místnost, z níž si August udělá pracovnu, jak se ihned rozhodl. Dům

nebyl nově zrekonstruovaný, ale ani zašlý nebo nemoderní. Ohledně zařízení měli August a Janssonovi odlišný vkus. Nábytek nebyl nijak sladěný. Stará křesla se mísila s novějšími konferenčními stoly a knihovnami a oslapanými hadrovými koberečky. Mělo by to jisté kouzlo, kdyby výběr nábytku nebyl tak nahodilý.

Esmeralda a Sven se po sobě rychle podívali.

„Kuchyně,“ připomněl Sven. „Sporák.“

„Správně,“ přikývla Esmeralda.

Rychle se vydala z místnosti a August předpokládal, že má jít za ní.

„Tahle plotýnka moc nehřeje,“ ukázala Esmeralda na nejmenší plotnu. „Kdyby vám to vadilo, něco s tím uděláme.“

Pohlédla na manžela. Sven nehnul ani brvou.

„Vařím moc rád,“ řekl August. „Ale tři plotýnky mi budou úplně stačit.“

Opět se usmál.

Přesto Janssonovi ne a ne roztát. August se podíval na bílé skříňky a světlou dřevěnou podlahu. Na velká okna, zjevně nedávno umytá. Copak něco přehlédl? Očekávají, že odhalí nějakou vadu?

August o tom pochyboval.

A kdyby na něco přišel, dá jim vědět později.

„Dobře,“ řekla Esmeralda. „Asi už vás necháme na pokoji.“

„Kdyby něco, klidně volejte,“ dodal Sven. „Bydlíme v Kungshamnu, takže jsme tu za pár minut.“

„Nedokážu si představit, že by se mi tady nelíbilo,“ prohodil August a vyprovodil je do předsíně.

Esmeralda se na něj pousmála.

„Nedá mi to, abych se nezeptala,“ řekla. „Jak vás napadlo koupit pohřební ústav a přestěhovat se sem? Stockholm a Kungshamn jsou přece jen dost odlišné. V mnoha ohledech. Stockholm je velkoměsto a Kungshamn... je o hodně menší.“

Aniž to věděla, sama si na otázku odpověděla.

Augusta nalákala právě geografická vzdálenost a kontrast mezi oběma místy. Potřeboval změnu, a hned. Teď už si uvědomoval, že chata na léto by byla málo.

August totiž měl za sebou nejhorší rok života.

Annus horribilis.

Tak ten strašný rok nazval jeho dlouholetý přítel a kolega Henrik Mohlin a byl to trefný popis. Výraz si vypůjčil od britské královny Alžběty II. Její *annus horribilis* byl rok 1992, kdy se několik jejích dětí rozešlo se svými partnery a rozvedlo se. Třešničkou na dortu se stal požár, který z velké části poškodil hrad Windsor. August sice čistě rozumově chápal, že všichni jednou za život takovým rokem musejí projít, ale očekával, že to přijde později. Prostě se necítil na svůj nejhorší rok připravený, když měl ještě polovinu života před sebou.

Loňský rok pro něj byl utrpením především kvůli dvěma věcem.

Zprvé to byl rozchod. Augusta opustila žena, se kterou strávil více než dvacet let. Jmenovala se Helene a teď už patřila minulosti.

Pouhých několik měsíců nato zemřeli Augustovi rodiče. Byla to pro něj strašná ztráta, kterou stále nedokázal zpracovat. Oba rodiče zahynuli během jednoho jediného dne. Pro Augusta představovala ztráta matky a otce nejsilnější impulz, proč se rozhodl odstěhovat na západ.

Ale to všechno si hodlal nechat pro sebe. Bylo to příliš soukromé a bolestné. Proto si připravil jinou odpověď, aby měl co říct, až se ho někdo bude na stěhování vyptávat.

„Chtěl jsem zkusit něco nového,“ odpověděl Esmeraldě. „A chtěl jsem se usídlit někde, kde se cítím jako doma. Kungshamn a Hovenäset se mi zdály jako dobrá volba, protože jsem tady strávil část dětství.“

Znělo to velmi chytře a promyšleně. A bylo to úlevně daleko od pravdy.

„Aha, chápu,“ přikývla Esmeralda. „A co jste dělal ve Stockholmu?“

„Pracoval jsem jako správce kapitálu,“ řekl August.

„Co to je?“ zeptal se Sven. „Někdo, kdo rozmnožuje peníze?“

„Něco takového,“ přisvědčil August.

V tom, co dělal, byl dobrý.

Natolik dobrý, že se stal jedním z nejlepších.

Natolik dobrý, aby z toho zbohatl.

Ale přineslo mu to štěstí? Odpověď zněla ne.

Nikdy nesnil o tom, že se stane správcem kapitálu, prostě se to stalo. Strávil dvě desetiletí ve finančním odvětví a nebalilo ho to. Radši nemyslel na to, jak se to projevilo na jeho duši. Stejně jako příliš nepřemýšlel o psychických následcích, které na něm zanechalo soužití s Helene.

„A kdy chystáte otevřít svůj podnik v Kungshamnu?“ vy-
zvíдалa Esmeralda, které se zjevně finanční branže moc ne-
zamlouvala.

„Klíče mi předají za týden,“ řekl August.

Trochu se zasmušil, když pomyslel na prasklé potrubí, kvůli kterému musí čekat týden, než bude mít do domu pří-
stup, a převedl hovor jinam.

„Brzy mi v místních novinách otisknou inzerát,“ navázal.
„Doufám, že rychle zapůsobí.“

„Inzerát?“ podivil se Sven.

„Lidi se přece musejí dozvědět, co tady budu dělat,“ vy-
světlnil August.

Esmeralda a Sven se na něj zadívali.

„Tak už nás nenapínejte,“ řekla Esmeralda. „Co máte s bý-
valým pohřebním ústavem v plánu?“

„Já myslel, že už to víte,“ podivil se August. „Chci si tam
otevřít obchod s věcmi z druhé ruky. Strindbergův bazar.“

Jakmile to vyslovil, venku zahřmělo a okna zadrnčela.
Vteřinu nato noční oblohu rozčísl blesk a na okamžik ozářil
celou vesnici.

Pak všechna světla zhasla a dům, který si August Strind-
berg pronajal, se ponořil do tmy.

„Pojď se mnou domů.“

Karl se na matku nedíval. Soustředil se na Isaka, Fredrika a policisty.

„Musím tu zůstat kvůli Isakovi.“

To byla lež.

Karl tu chtěl zůstat kvůli sobě, ale o tom neměl chuť nikomu vykládat.

Viděl, že je mámě zima. Jí sice byla zima pořád, ale teď ještě víc než obvykle.

„Isak mě potřebuje,“ dodal ještě.

To naopak lež nebyla.

Ale ani důvod, proč nechce jít domů.

Vítr štípal Karla do tváří. Karl se poškrábal tam, kde to svědilo nejvíc. Ve stresu si vždycky škrábal obličej, byl to otravný zlozvyk, kterého se nemohl zbavit. Snažil se stát klidně, netrást se zimou. Nejen jeho mámě bylo chladno.

Matka si povzdechla.

„No dobře,“ řekla. „Dělej, jak myslíš. Jsi dost chytrý na to, aby ses rozhodoval rozumně.“

Jemně mu položila ruku kolem ramen a snažila se ho k sobě přitáhnout, ale byla příliš malá, příliš slabá.

„Půjdu už domů,“ oznámila. „Táta bude ještě několik hodin se záchranáři na moři. Slib mi, že se nenecháš od Isaka svést k žádným hloupostem. Slib mi to!“

Rychle přikývl. Co si o něm vlastně myslí? To nejhorší každopádně neví.

Vichřicí k němu dolehl Isakův hlas. Karlovi se zdálo, že Isak policistce řekl, že je líná, ale třeba se přeslechl.

Jeho máma si dala ruce do kapes.

„Mobil mám zapnutý,“ řekla. „Kdyby se něco dělo, zavolej. Hned, Karle.“

„Slibuju,“ přikývl.

Máma se na něj smutně usmála a odešla. Několikrát se po něm ohlédla. Jako by si myslela, že Karl zmizí, jakmile se otočí.

Karl nechápal, jak to může vydržet. Neustále se nervovat a bát. Hlavně o něj, aby se mu něco nestalo. I když „stát se“ nebyl správný výraz. Máma se bála i všeho normálního. Například toho, že se Karl po maturitě odstěhuje z domu. A toho, že už ví, kde chce pracovat. Ve vesmíru. Jako astronaut vyškolený NASA.

Nad pevninou přeletěl vrtulník a hned zase zamířil na moře. Karl viděl, jak se za ním máma dívá.

Přistoupil k němu Isak. I on sledoval, jak Karlova máma odchází.

„Co říkala Cecilia? Snad už nejdeš domů?“

„Ne.“

„To je dobře,“ kývl Isak. „Policajti jsou úplně neschopný. Nic nedělají. Proč nepovolají armádu?“

Tváře měl zrudlé a oči temné.

„Armádu?“ opáčil Karl a srdce se mu rozbušilo. „Pochybuju, že je k něčemu takovému volají.“

Isak vzdychl.

„To je fakt na nic,“ řekl. „Máma přece potřebuje pomoc teď. *Teď hned*. Venku je kosa jako blázen. Co když někde leží zraněná?“

Karl polkl.

Isak ho zatahal za paži.

„Pojď,“ vyzval ho.

Odešli z mola, minuli chatičky i pláž a zamířili nahoru k domům. Isak svítil baterkou do zahrad, které míjeli. Karl ho napodobil. Pak Isak najednou přistoupil až k domu a posvítil si dovnitř potemnělým oknem.

„Prosím tě, co to vyvádíš?“ zeptal se Karl.

„Musíme hledat pořádně,“ vysvětlil Isak.

Karl se zděšeně podíval na dům. Neměl tušení, kdo v něm bydlí. A Isak zaručeně také ne.

„Proč by tam Agnes chodila?“ namítl.

„Proč by máma vůbec měla být pohřešovaná?“ opáčil Isak.
„Policajti už hledali všude, kde to přicházelo v úvahu. My dva budeme hledat tam, kde to zatím nikoho nenapadlo. Tak pojď. My mámu najdeme.“

„Co to sakra je?“ zabručel Sven, když světlo zhaslo.

August se podíval z okna. Venku byla tma jako v hrobě.

Esmeralda si přitáhla bundu k tělu.

„Asi uhodil blesk,“ řekla.

Sven se rozhlédl.

„To je hrůza, jaká se udělala tma,“ podotkl. „V autě mám baterku, dojdu pro ni.“

Vyšel ven.

August přidržoval dveře, aby je vítr nepřibouchl.

„Tu si můžete půjčit,“ řekl Sven, když se vrátil se svítilnou velkou jako bochník toustového chleba.

„Děkuju.“ August si od něj obrovskou svítilnu vzal.

První noc v domě bude špatně osvětlená.

Esmeralda se opřela o zeď.

„Bazar,“ poznamenala. „Řekl byste nám o tom něco víc?“

August se usmál. Myslel si, že je na nový začátek příliš starý a že už je pozdě následovat své touhy a neřídit se očekáváním ostatních.

„Myslím, že to má potenciál,“ řekl. „Důkladně jsem prozkoumal nabídku v Kungshamnu i v okolních obcích a...“

„Musíte nám svítit přímo do obličeje?“ přerušil ho Sven. „Připadám si jak u zubaře.“

„Jé, pardon,“ omluvil se August a obrátil svítilnu k sobě.

Ale když se uviděl v okně s obličejem osvětleným zespodu, vypadalo to, jako by se chystal vyprávět duchařskou historku.

Raději namířil světlo na podlahu.

„Víc nám povíte jindy,“ řekl Sven. „Tohle každopádně umlčí všechny ty drby, že si tam hodláte otevřít bordel.“

August ztratil řeč a Esmeraldu to uvedlo do rozpaků.

„No tak, Svene!“

„Nemůžu za to, co zaslechnu na benzince,“ bránil se Sven.

„To ne, ale nepochybně si můžeš rozmyslet, co vpálíš do obličeje někomu, koho ani neznáš,“ zlobila se Esmeralda.

Postrčila manžela ke dveřím.

Bordel.

August nevycházel z údivu. Kdyby ho znali, nikdy by je nic takového nenapadlo. Na majitele nevěstince by ho rozhodně nikdo netipoval.

Odkašlal si.

„Rád bych se s místními lidmi poznal trochu líp,“ řekl. „Máte nějaké tipy, jak na to?“

„To asi záleží na tom, co vás zajímá,“ odpověděl Sven. „Co třeba námořní záchranáři?“

„Námořní záchranáři?“ zopakoval August. „To asi není nic pro mě.“

„Aha, tak ne,“ podotkl Sven. „Ale když si pořídíte loď, třeba si to rozmyslíte.“

Esmeralda se rozzářila.

„Klub knihomolů,“ navrhla. „Je to čtenářský klub otevřený všem. Scházíme se jednou za měsíc U Belgičana a debatujeme o předem vybrané knize. Podzimní sezonu zahajujeme příští týden, druhého září.“

August na návrh přistoupil. Četl velmi rád a doufal, že knihy se stanou důležitou součástí jeho obchodu. A čtenářský klub byl na hony vzdálený tomu, čemu se věnoval ve Stockholmu.

„To zní skvěle,“ řekl. „U Belgičana je asi nějaký bar nebo restaurace, předpokládám.“

„Bar,“ přikývla Esmeralda. „To mě moc těší, že se chcete připojit!“

„Co teď čtete?“ zeptal se August.

„*Příběh služebnice* od Margaret Atwoodové. Jestli se chcete dozvědět víc, zavolejte Marii Martinssonové. Ta to organizuje.“

August vytáhl zápisník a udělal si poznámku.

Klub knihomolů. *Příběh služebnice*. Atwoodová. U Belgičana. Druhého září.

„Napište si i číslo na Marii,“ doporučila mu Esmeralda. „Kdybyste měl nějaké otázky.“

„Nebo potřeboval pomoc,“ doplnil Sven. „Maria je policistka.“

Esmeralda obrátila oči v sloup a nadiktovala mu ze seznamu v mobilu Mariino číslo. August si ho poznamenal.

„Ten zápisník s sebou nosíte pořád?“ podivil se Sven.

„Ano,“ přikývl August. „Líbí se mi nadčasové věci.“

Sven na něj nechápavě zíral.

„Mám rád skutečné, hmatatelné věci, které mají historii,“ snažil se to objasnit August.

Sven se podrbl na hlavě.

„V kuchyni je staré rádio,“ řekl. „Třeba se vám bude líbit.“

Esmeralda se otočila k Augustovi a podala mu svazek klíčů.

„Klíč od hlavního vchodu a dvě kopie,“ vysvětlila. „A klíč od kola, které jste si chtěl půjčit, než vám sem dopraví vaše vlastní. Kolo stojí za domem. A tady je náhradní klíč od sklepa. O tom bych vám asi měla něco říct. Do sklepa se vchází zvenčí. Jsou tam uložené nějaké věci po předchozích nájemnících a já se Svenem tam také máme pár krabic. Kdybyste to chtěl vystěhovat, není problém. A kdybyste tam chtěl přesunout nějaký nábytek z domu, je to samozřejmě také možné.“

„Díky,“ kývl August. „To asi bude aktuální, až mi sem přestěhují ten můj.“

„Tak vám přeju hodně štěstí,“ řekla Esmeralda.

Začala pomalu couvat ke vchodovým dveřím a Sven podal Augustovi ruku.

„Vybral jste si pěkný kout světa,“ poznamenal. „Teď jen abychom zjistili, kam se poděla Agnes Erikssonová, a všechno bude zase jako dřív.“

August už stihl zapomenout, že kolem něj projížděla policejní auta, když ho vyzvedávali na zastávce autobusu, ale teď si to zase připomněl.

„Tak se jmenuje ta ztracená žena? Agnes Erikssonová?“

Esmeralda přikývla.

„Bydlí v Kungshamnu,“ odpověděla. „Doufám, že se jí v tom nečase nic nestalo.“

„Třeba popíjí víno někde v hospodě,“ uvažoval Sven. „Anebo odjela do zahraničí. Její manžel slušně vydělává, určitě se snaží nějak chytře ušetřit na daních.“

Esmeraldě potemněl pohled. Bylo vidět, že se jí dotklo, jak Sven o pohřešované ženě mluví. Na tváři se jí zračily obavy i strach.

„Ale dost už o té nepříjemnosti,“ zakončil to Sven. „Kdybyste něco potřeboval, zavolejte.“

Podíval se za Esmeraldou, která už procházela dveřmi. Schody vrzaly, když po nich scházela. Zdálo se, že Sven váhá, ale pak rázně přistoupil k Augustovi.

Ztišil hlas.

„Lidi toho tady napovídají,“ řekl.

August čekal, co bude dál.

„Chápete?“ zeptal se Sven. „Nesmíte věřit všemu, co slyšíte. A rozhodně nevěřte povídačkám o zmizelých ženách.“

August si pomyslel, že je to velmi zvláštní formulace. Copak se těch žen pohřešuje víc?

„Dobře,“ přisvědčil váhavě.

„Je to důležité,“ naléhal Sven. „Nedejte na tlachání místních. Na tomhle domě není nic špatného.“

August pozvedl obočí.

„Dobře,“ přisvědčil znovu.

Sven přikývl.

„Tak fajn,“ řekl. „Fajn.“

A vyšel ze dveří.

August zůstal sám ve tmě.

Na tomhle domě není nic špatného.

Ale přesto měl August pocit, že si tím Sven vůbec není jistý.

Se svítilnou v ruce se vrátil do kuchyně. Na okně uviděl rádio, o kterém se zmiňoval Sven. August viděl, že z něj nevede žádný kabel. Což by mělo znamenat, že je na baterie.

Zkusil ho zapnout.

Po kuchyni se rozlehlo hlasité praskání.

August stáhl hlasitost a pokusil se naladit nějakou rozhlasovou stanicí. Brzy narazil na veřejnoprávní stanicí P4. Kvůli bouři a pohřešované ženě, o které mluvili Janssonovi, stanice vysílala noční zprávy z okolí.

Mladá reportérka se přihlásila přímo z Kungshamnu. Mluvila rychle jako sportovní komentátoři a vůbec se nesnažila skrýt své nadšení.

„Se mnou je tu policejní inspektorka Maria Martinssonová, která se podílí na pátrání po pohřešované Agnes Erikssonové,“ řekla. „Co myslíte? Kdy Agnes najdete?“

August zbystřil. To musí být ta stejná Maria Martinssonová, která vede čtenářský klub.

Jiný ženský hlas odpověděl:

„Děláme maximum, abychom Agnes Erikssonovou našli. Pokud někdo slyšel nebo viděl něco, co by pro policii mohlo být důležité, ať prosím neprodleně zavolá na naši ústřednu.“

Na rozdíl od reportérky zněl hlas policistky klidně a rozvážně.

Vzbuzuje důvěru, pomyslel si August.

„Co nám můžete říct o Agnes Erikssonové?“ vyptávala se reportérka.

Do oken se opět opřel déšť.

August se zachvěl.

„Teď se soustředíme na to, abychom ji našli,“ odpověděla Maria. „Snad to vyřešíme ještě během této noci. Ale teď už bohužel musím jít.“

„Díky za rozhovor,“ řekla reportérka.

August rádio vypnul.

Venku hřmělo a oblohu opět rozčísł blesk.

Pak se světla v domě rozsvítıla.

Proud opět naskočil.

Listopad

Dnes jsem byla poprvé na terapii. Moje šéfová mě objednala k psychologovi v Uddevalle. Můj drahý manžel z toho měl až nepříjemnou radost. Víím, proč mu to připadalo jako výborný nápad. Protože jsem mu řekla, že se cítím vyčerpaná a ztracená a že si přeju, abych dokázala změnit svůj každodenní život, aniž bych změnila domov, práci a manžela. Fredrik se nepovažuje za člověka, který by mohl v této situaci nějak přispět. Myslí si, že problém je ve mně, a chce, abych se s ním vypořádala, než z toho začne mít problémy i on.

Terapeut mi navrhl, ať si začnu psát deník. Ne každý den, jen jednou měsíčně. Pak prý bude snazší podívat se na všechno s odstupem a uvědomit si souvislosti.

A mně se ten návrh zamlouvá.

„Povězte mi něco o sobě,“ začal terapeut. „Co vás trápí? A co vás opravdu těší?“

Myslím, že je to takhle:

Nejšťastnější jsem v práci. A to je neudržitelné. Miluju práci učitelky. Lidi mi říkají, že je to na mně vidět, že se celá rozzářím a oči mi jiskří, když mluvím o tom, co se děje ve škole, o malých i velkých věcech, které s dětmi ve třídě zažívám. To je určitě pravda. Dokonce i doufám, že je to pravda. Protože pokud je vidět, že se rozzářím, mělo by být i poznat, že potom zase pohasnu. Protože jak jsem řekla, nejšťastnější jsem v práci, což je neudržitelné.

Nechci to tak mít. Potřebuju nějaký plán, a to brzy. Isak bude za necelé dva roky maturovat. Už teď dává jasně najevo, že se hodlá co nejdřív odstěhovat z domu, a já mu věřím. Na jednu stranu vidím, že mě potřebuje víc než kdy předtím, na druhou si odmítá připustit, že by to sám nezvládl.

Fredrik jen pracuje a pracuje. Dalo by se říct, že se tou dřinou snaží posouvat vpřed, jenže nemá žádný jasně daný směr. Fredrika to zjevně netrápí, tomu ke klidu stačí, když mu ostatní závidí jeho úspěchy a obdivují ho.

Mně jsou přání a preference ostatních ukradené.

Nehodíme se k sobě.

Jedině když se pohádáme, mám pocit, že náš vztah ještě úplně nevyhasl. Po hádce následuje takzvaný sex na usmířenou a ten se nám pokaždé podaří posunout na novou úroveň. Je to nezdravá dynamika, ale nevím, jak to změnit. Mezi hádkami spolu moc nespíme. Fredrik je pořád v práci.

Terapeut se mě zeptal, kdy s Fredrikem nejlip fungujeme jako pár. Odpověděla jsem, že na cestách, ale na tom se příliš stavět nedá.

Mrzí mě, že už toho spolu tolik neděláme.

Z tolika věcí jsme vyrostli.

Život jde prostě dál.

Jdu do práce a domů.

Do práce a domů.

Něco se musí změnit. Něco se musí stát. Naučila jsem se mistrně vnímat potřeby druhých, ale svým vlastním potřebám zjevně už tak dobře naslouchat neumím. A ani nikdo jiný. Kdyby mě někdo požádal, abych se maximálně na pár řádcích popsala, vypadalo by to takhle:

Jmenuju se Agnes Erikssonová.

A už si ani nepamatuju, kdy jsem měla naposledy pocit, že mě někdo vnímá.

1. září

„Myslíte si, že je mrtvá.“

Snad to vyřešíme ještě během této noci.

Uplynul už týden od chvíle, kdy Maria Martinssonová v místním rozhlase pronesla tato slova, a od té doby toho litovala. Jak z ní mohlo vypadnout něco tak amatérského?

Odpověď byla prostá a smutná: Maria chtěla poskytnout útěchu. A to chtěla stále. Jenže se to zvrtilo. Protože pátrání pokračovalo i druhý den. A další a další.

Když sedmé ráno po Agnesině zmizení zazvonil Marii budík, byla vzhůru a zírala do stropu.

Sedm dní pátrání na souši i na moři.

Cílem vyšetřování bylo vyloučit možnost, zda se Agnes nestala obětí trestného činu. Také se chtěli ujistit, že se někde neskrývá dobrovolně. Bez toho nemohli stanovit, že šlo o nehodu.

Udělalí, co se dalo. Co bylo nutné, obehnali páskou, vylechli spoustu lidí a na pátrání nasadili všechny dostupné síly včetně psovodů, vrtulníků a lodí. A pokračovali v obcházení domů, od domova Erikssonových až dolů k přístavu a okolní oblasti. Každý dům navštívili třikrát. Doma zastihli jen několik málo lidí. Další svědci kromě dámy, která Agnes viděla, jak míří k přístavu, nepřibyli.

Na mole Agnes nikdo neviděl. Nikdo neslyšel žádné zvláštní zvuky ani si ničeho nevšiml.

Agnes byla i nadále neznámá.

Maria se tiše pomodlila, aby dnes došlo ke zvratu a konečně přišli na nějakou pořádnou stopu, po které by se mohli pustit. Rostlo v ní odhodlání.

Nesmí to vzdát. Ještě ne.

Paul se vedle ní pohnul. Maria jeho pohyby znala nazpaměť, přesně věděla, co se chystá udělat. Přesto měla vždycky pocit, že je o krok pozadu. V práci byla policistka, doma žena svého muže.

„Dobré ráno,“ řekl, poté co vypnul vytrvalé zvonění budíku na mobilu.

Maria se protáhla.

„Dobré ráno.“

Paul ji dal letmou pusou na tvář, ale pohled nespouštěl z mobilu. Prsty mu rychle pracovaly. Nejdřív si otevřel stránky bulvárních novin. Vzápětí přešel k velkým deníkům. *Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Göteborgs-Posten.*

To všechno Maria věděla, aniž se na jeho displej podívala. Sáhla po svém telefonu.

V osm se měla sejít s Ray-Rayem. Čekal je výslech Agnesina kamaráda. Systematicky vyhledali všechny přátele, známé i kolegy pohřešované ženy, ale teď už jim docházela jména.

„Vyspala ses dobře?“ zeptal se Paul.

„Výborně,“ odpověděla Maria.

Paul dal mobil stranou a položil jí ruku na prso. Byl to roztržitý pohyb, téměř nepřítomný. Maria propletla svoje prsty s jeho.

„Poslední dny pracuješ od nevidím do nevidím,“ řekl a stiskl jí ruku.

Maria se k němu přisunula blíž a opřela se mu hlavou o rameno.

„Já vím,“ připustila. „Ale je to jen dočasné.“

Paul se vyprostil z jejího sevření a rukou jí přešel až na břicho. Prstem jí jemně obkroužil pupík.

„Najdete ji?“

Maria přikývla.

„Nic jiného nepřichází v úvahu. Musíme ji najít.“

Zazvonil mobil a oba zvedli hlavu. Byl to Paulův mobil. Paul odtáhl ruku z jejího břicha a Maria ho poslouchala, jak telefonuje.

Paul ji hladil po tváři.

„Ne, nevoláte moc brzy,“ řekl anglicky osobě, která ho sháněla. „Klidně mluvte.“

S odevzdaným výrazem se podíval na Marii a ta zašeptala: „Necháme si to na večer.“

Vstala z postele.

Paul jí poslal vzdušný polibek a ústy naznačil „promiň“.

Maria vyklouzla z ložnice a zavřela za sebou.

Dopoledne ji čekala porada vyšetřovacího týmu, kde se rozhodne o dalším postupu. Pro Marii to bylo jednoduché. Jak už řekla Paulovi:

Dokud bude Agnesino zmizení záhadou, nezbyvá jim než pokračovat v pátrání a vyšetřování.

Vítr vířil prach z obratiště před vchodem do realitní kanceláře. Maria zamkla kolo a vešla. Ray-Ray na ni čekal na recepci. Přišli vyslechnout jednoho z agentů, Viktora Bengtssona, Agnesina kamaráda ze střední. Maria si pomyslela, že s každým výsledkem se posouvají od Agnesiných nejbližších k čím dál okrajovějším známostem. Realitní agent Viktor toho byl příkladem.

Realitní kancelář sídlila na ostrůvku Kleven s výhledem na proslulé molo ve Smögenu, asi deset minut rychlé jízdy na kole od Mariina a Paulova domu v Hasselösundu. Ale přesto měla pocit, jako by se ocitla v úplně jiných končinách. Všude byly nově postavené bytové domy, které – slovy architektů – „splývaly“ s okolními skalami (což si Maria rozhodně nemyslela), a nikde nebylo ani živáčka.

Viktor je přijal ve své kanceláři. Sekretářka jim nabídla kávu a při odchodu za sebou zavřela.

„Jak vám to jde? Samozřejmě vám pomůžu, jak jen to půjde.“

Viktor vypadal ustaraně. Maria si ho předem prověřila a zjistila, že je to spořádaný občan s nezvykle vysokým platem.

Měl na sobě vzorovanou modro-bílou košili, námořnicky modré sako a světlé plátěné kalhoty. Mluvil pisklavým hlasem, který mu přidával roky.

„Pracujeme na tom,“ odpověděla Maria.

To bylo slabé slovo. Dřeli jako koně, ale nebylo to znát.

Maria a Ray-Ray seděli v křeslech pro návštěvy naproti Viktorovi. Mezi sebou měli velký moderní psací stůl. Všechno v místnosti bylo bílé, kromě podlahy ze světlých dubových parket. Stěny, skříně, police i ostatní nábytek byly bílé. Maria nechápala, jak to může vydržet.

Ray-Ray se opřel.

Viktor Bengtsson se mu nelíbil a Ray-Ray to na sobě dával zbytečně jasně znát.

„Kdy jste se s Agnes viděl naposledy?“ zeptal se.

„Před třemi týdny. Dali jsme si kafe na mole.“

Maria předpokládala, že myslí molo ve Smögenu.

„A jak na vás Agnes působila?“

„Stejně jako obvykle. Možná byla trochu roztěkaná, mírně ve stresu. Měla čas jen hodinu a pak musela domů. Ale na tom mi nepřišlo nic divného, má toho hodně stejně jako já.“

„My Agnes neznáme,“ upozornila ho Maria. „Co tím myslíte, že toho má hodně?“

Viktor pokrčil rameny.

„Miluje svou práci, i když by si zasloužila lepší plat. Být učitelkou vyžaduje čas a energii. Ale Fredrik pracuje ještě mnohem víc, takže o domácnost se asi stará hlavně Agnes.“

„Jak často se s Agnes vídáte?“ zeptala se Maria.

Viktor se zamračil.

„No, bohužel moc často ne. Většinou se vídám s ní i s Fredrikem. Když jsem byl ještě se Sussie, svou bývalou, scházeli jsme se s Fredrikem a Agnes minimálně jednou měsíčně, ale